

Josep M. Benet i Jornet és un dels autors teatrals de més vàlua dins de la nostra literatura: ho han demostrat els premis rebuts i els èxits de públic i de crítica aconseguits. Dins de la seva obra, majoritàriament per a adults, hi destaquen alguns títols destinats al públic infantil, prou coneguts de tots com *Helena a l'illa del baró Zodíac* o *Supertot*. Ara, després d'uns quants anys, ens sedueix de nou amb aquesta història dedicada a la seva filla Carlota.

La història: una vegada hi havia una nena que es deia Carlota. Un dia, mentre jugava amb el seu amic Joan va venir la Dona de neu i es va endur el nen. Ella, que era valenta i decidida, va emprendre un llarg viatge per retornar-lo: va veure l'emperador a qui feien un vestit màgic, va arribar a la muntanya dels elfs on feien una festa, va conèixer la sireneteta i, finalment, quan era a la muntanya de neu, morta de fred, i encenia un a un els mistos garibaldí que duia, va enfrontar-se a la Dona de neu per recuperar el seu amic. I tots dos van tornar a casa a jugar. Darrere aquest argument aparentment tan simple, hi ha, com en tota literatura, un conjunt ben elaborat que mostra els neguits, les obsessions i les passions de l'autor.

L'obra es reparteix en set escenes en què la primera i l'última fan de marc, i passen fins i tot en el mateix escenari: un pati de l'Eixample on juguen els nens. Cada una de les escenes restants és un episodi del viatge de Carlota, a través dels contes d'Andersen: «El vestit nou de l'emperador», «La muntanya dels elfs», «La sireneteta», «La venedora de mistos», i «La dona de neu». En cadascun, s'utilitza un dels quatre elements: aire, terra, aigua i foc. El temps passa i la protagonista es fa gran, com en tot viatge iniciàtic. I tot plegat —juntament amb una carta que l'autor dedica a la seva filla i que es troba en lletra molt petita, perquè no sigui fàcil de llegir, al final del llibre— ens narra l'amor que un pare té per la seva filla i l'obsessió pel temps que passa i es justifica per la passió d'escriure teatre: «el treball que més estimo dedicat directament a la persona que més estimo». Una història transcendent d'aparença senzilla, que els nens llegiran amb interès i que potser ens alguns casos els deixi una lleu tristor, com en els millors contes d'Andersen.

(...) [E]s tracta d'una obra recomanable, i més pel fet de ser una obra teatral. Els textos dramàtics només s'usen a l'escola amb la finalitat de representar-los; poques vegades

es proposa una lectura de teatre com es proposa la d'un conte. En aquest cas, els nens disposen d'un bon text dramàtic per llegir i els professionals de l'espectacle d'un bon text per portar als escenaris.

TERESA MAÑÀ

Crítica del llibre *Carlota i la dona de neu* de Josep M. Benet i Jornet, amb il·lustracions de Francesc Rovira (Saragossa: Edelvives, 1991 – Ala Delta, 42), publicada originalment a la revista *Faristol*, núm. 13 (juny, 1992), p. 42-43.